

Arrest

nr. 200 801 van 7 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U heeft heel uw leven in het dorp Shamshapoor (district Sukhrhod, provincie Nangarhar) gewoond. U bent ongeschoold en werkte als landbouwer. Uw oudste broer, M. A., werkte bij de President Protective Service (PPS) in Kabul.

Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan kwam de taliban naar uw huis. Enkele talibanaanhangers spraken met uw moeder. Ze waren te weten gekomen dat uw oudste broer voor de president werkte en eisten dat u zich zou aansluiten bij hen om de jihad te voeren. Gedurende vijf à tien dagen kwamen ze alle avonden naar uw huis. Ze noemden u een heiden en een afvallige. Ook vielen er geweeschoten. Nadien kwamen ze enkele keren met tussenpozen van drie à vier dagen. Vijftien tot twintig dagen later bent u naar het huis van uw buur gegaan, waar u vijf nachten verbleven heeft. Daarna heeft u tien dagen in het naburige dorp Molumkhel verbleven bij uw oom. Ondertussen bleven de talibs langs komen bij u thuis. Uw moeder besliste dat u voor uw veiligheid Afghanistan moest verlaten omdat de taliban in het verleden al ongehoorzame dorpelingen vermoord had. U verliet Afghanistan rond oktober 2015. Na een reis van ongeveer twee maanden vroeg u op 2 december 2015 in België asiel aan.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban. Ter ondersteuning van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, de taskara van uw broer, de PPS-kaart van uw broer, een opleidingscertificaat van uw broer en de briefomslag waarin deze documenten naar u werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

De door u aangehaalde vervolgingsfeiten worden ongeloofwaardig bevonden omdat uw asielrelaas vooreerst doorspekt is van **tegenstrijdigheden en inconsistenties**. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaart u dat uw moeder de taliban uitnodigde het huis te betreden en het huis te doorzoeken toen u zich in het huis van uw buur schuil hield (gehoorverslag CGVS 1, dd. 18.11.2016, p. 18). Opmerkelijk is dan ook dat u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart dat uw moeder nooit aan de taliban zou hebben gezegd dat ze jullie huis mochten doorzoeken (gehoorverslag CGVS 2, dd. 21.03.2017, p. 10). Wanneer u met uw tegenstrijdige antwoorden geconfronteerd wordt, ontkent u uw eerdere verklaring afgelegd te hebben (CGVS 2, p. 10). Het louter ontkennen van uw eerstgenoemde verklaring doet geen afbreuk aan bovenstaande duidelijke tegenstrijdigheid. Ook over het aantal bezoeken bent u niet eenduidig. In uw eerste interview op het CGVS verklaart u dat de taliban één keer bij u thuis was geweest toen u zich bij uw oom schuil hield (CGVS 1, p. 18), terwijl u bij uw tweede interview op het CGVS verklaart dat u niet weet hoe vaak de taliban was langs gekomen toen u bij uw oom verbleef (CGVS 2, p. 10). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze inconsistentie, kaatst u de vraag terug hoe u dat zou moeten weten gezien u er toen niet was en schuift u de verantwoordelijkheid voor uw inconsistente verklaringen in de schoenen van de tolk van uw eerste gehoor (CGVS 2, p. 10). Met deze verklaring kan geen rekening gehouden worden, temeer omdat u tijdens uw eerste gehoor geen melding heeft gemaakt van enige problemen met de tolk (CGVS 1, p. 2, p. 23), noch bij aanvang van uw tweede gehoor wanneer u de vraag gesteld werd of u opmerkingen had in verband met uw vorige gehoor (CGVS 2, p. 2). Tot slot bent u ook over het tijdsverloop van de verschillende gebeurtenissen inconsistent. Aanvankelijk stelde u Afghanistan verlaten te hebben tien tot vijftien dagen na het eerste bezoek van de taliban (vragenlijst CGVS, dd. 03.06.2016, vraag 5). Op het CGVS schatte u de tijdsperiode tussen het eerste bezoek van de taliban en uw vertrek uit Afghanistan echter veel ruimer op dertig tot vijfendertig dagen (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 4). Geconfronteerd met deze inconsistentie ontkent u opnieuw uw eerdere verklaring (CGVS 2, p. 10), hetgeen opnieuw geen afbreuk doet aan bovenstaande inconsistentie. U beweerde tevens bij uw eerste gehoor dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan niet meer bij u thuis geweest was (CGVS 1, p. 18), terwijl u dit tijdens uw tweede gehoor niet blijkt te weten (CGVS 2, p. 10). Opnieuw ontkent u uw eerdere verklaring en tracht u de verantwoordelijkheid voor uw inconsistente verklaringen bij de tolk te leggen. Zoals reeds besproken doet het ontkennen van uw eerdere verklaring geen afbreuk aan bovenstaande inconsistentie en wordt geen geloof gehecht aan enige vertaalproblemen met de tolk.

Vervolgens bevat uw asielrelaas verschillende elementen die weinig geloofwaardig overkomen in de Afgaanse context. Zo is het weinig geloofwaardig dat de taliban zoveel geduld zou uitoefenen wanneer iemand hen zo ongehoorzaam gezind is en niet ingaat op hun eisen. U haalt namelijk aan dat de taliban maar liefst tien tot twintig keer bij u langs zou zijn gekomen met de eis dat u zich moet aansluiten bij hen (CGVS 1, p. 17).

Bij het eerste bezoek zou uw moeder de talibanaanhangers verteld hebben dat haar zonen niet thuis waren terwijl u wel thuis was maar zich in de schuur had verstopt (CGVS 1, p. 19). Ook bij het tweede bezoek zou uw moeder gezegd hebben dat haar zonen niet thuis waren en zou u zich verstopt hebben in de schuur (CGVS 1, p. 20). Het derde, vierde en de daaropvolgende bezoeken, zouden zich volgens hetzelfde scenario hebben afgespeeld (CGVS 1, p. 20-21). Het is allerm minst geloofwaardig te noemen dat de talibs zich bij deze tientallen bezoekjes steeds zo makkelijk door uw moeder zouden laten afschepen en met een kluitje in het riet zouden laten sturen als zou u niet thuis zijn. U haalt zelf ook aan dat de malik van uw dorp, malik S., gedood is door de taliban omdat hij een connectie had met de overheid, en dat een dorpeling van het naburige dorp Molumkhel die in het districtshuis werkte, genaamd Mi., gedood was door de taliban omdat hij niet was ingegaan op hun vraag zijn job te verlaten en hen te vervoegen (CGVS 1, p. 16). Waarom de taliban dan net met u zo veel geduld zou uitoefenen, is weinig plausibel. Verwacht mag worden dat deze strijders iets kordater zouden optreden, zoals in de door u genoemde voorbeelden. Het lijkt weinig aannemelijk dat de taliban tijdens die tien tot twintig bezoekjes nooit of te nimmer jullie hele eigendom zou hebben doorzocht. Uw stelling dat de taliban misschien een regel heeft en niet binnen gaat omdat uw moeder voor de deur stond (CGVS 1, p. 21) ontkracht u zelf door er aan toe te voegen dat ze gemakkelijk iemand kunnen vermoorden, door bijvoorbeeld een bom in het huis te gooien (CGVS 1, p. 21). Ook verklaart u hun geduld door te stellen dat ze dachten dat u zich zou aansluiten bij hen (CGVS 1, p. 21). Het is echter weinig plausibel dat de taliban, wanneer ze in totaal tien tot twintig keer langsgaat bij een jongeman uit een regeringsgezinde familie, die zogezegd nooit thuis is maar zich gewoon in de schuur verschuilt, ervan uitgaat dat deze persoon zich wel zal aansluiten bij haar rangen. De door u geschetste gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht uit uw thuisland komen dan ook allerm minst geloofwaardig over.

Eveneens moet worden opgemerkt dat de manier waarop de taliban u, afkomstig uit een regeringsgezinde familie, poogde te rekruteren weinig plausibel overkomt. U geeft immers aan dat uw broer, M. A., al vijf of zes jaar voor de PPS werkte waar hij rechtstreeks instond voor de veiligheid van president Ashraf Ghani en zijn voorganger president Hamid Karzai. Voorheen was hij bovendien politieagent in Jalalabad (CGVS 1, p. 5-6). Vanuit het oogpunt van de taliban lijkt het dan ook weinig aannemelijk dat zij tijd en moeite zouden steken in het pogen een jongeman uit een regeringsgezinde familie met rechtstreekse connecties in de onmiddellijke entourage van de president te rekruteren. Deze werkwijze is geheel wars de wijze waarop de taliban gewoonlijk rekruteert. Uit specifieke landeninformatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Afghanistan-specialist Giustozzi stelt zelfs dat de concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren, uitzonderlijk is. Dat u op de manier die u beschrijft door hen benaderd werd voor een gedwongen rekrutering is dan ook weinig overtuigend. Ook vreemd is dat u geen weet heeft van andere mannen in uw dorp of regio waarbij de taliban kwam aankloppen om zich aan te sluiten (CGVS 2, p. 10). Waarom de taliban dan precies u wenste in te lijven, een man uit een regeringsgezinde familie, is een raadsel waarover u geen verduidelijking kan scheppen (CGVS 2, p. 10). Bovendien moet de taliban hebben geweten of gedacht dat ze een immens risico nam om dagelijks bij een regeringsgezinde familie aan te kloppen. Ook de talibs moeten hebben geweten dat uw familie hen snel zouden kunnen verklikken aan de overheid via uw broer, en samen met de overheid een hinderlaag zouden kunnen opstellen. Ook de taliban moet het risico hierop hebben ingecalculeerd in plaats van het risico te nemen elke dag langs te komen bij u thuis en u te willen inlijven voor hun jihad.

Vervolgens strookt ook uw **gedrag** niet met dat van iemand die bedreigd wordt door de taliban. Het is weinig geloofwaardig dat u naar aanleiding van de dagelijkse bezoeken van de taliban aan uw huis gedurende de eerste tien tot vijftien dagen gewoon bent thuis gebleven om pas nadien te gaan schuilen in het huis van uw buurman (CGVS 1, p. 17). U stelt dat u immers geen andere optie had dan gewoon thuis te blijven en dat uw moeder dat zo had beslist aangezien ze de dagelijkse bezoekjes beu was geworden (CGVS 1, p. 21; CGVS 2, p. 8-9). Het spreekt voor zich dat deze verklaring weinig coherent is met uw eerdere verklaringen dat u plots na de vijftiende dag wel een optie had door bij uw buurman aan te kloppen, en dat de taliban makkelijk in staat is mensen te doden. Het is, in de Afghaanse context, weinig waarschijnlijk dat iemand die dagelijks bezoek krijgt van de taliban en die aangeeft te weten dat de taliban makkelijk in staat is mensen te doden en die bovendien twee mannen uit zijn omgeving kent die door de taliban vermoord zijn omdat ze ongehoorzaam waren, niet sneller tot maatregelen overging om zichzelf in veiligheid te stellen. Van iemand die zo nadrukkelijk in het vizier is gekomen van de taliban mag worden verwacht dat die de bedreigingen zeer ernstig neemt en onmiddellijk maatregelen neemt om zichzelf in veiligheid te brengen. De vaststelling dat u dit niet doet, ondermijnt eens te meer uw geloofwaardigheid.

Vervolgens slaagt u er allerm minst in de vele bezoeken van de taliban aannemelijk te maken. U legt vooreerst zeer vage verklaringen af over hoe vaak de taliban bij u thuis is langs geweest. U stelt dat de talibs in het begin dagelijks langskwamen gedurende vijf à tien dagen. Daarna kwam ze met tussenpozen van drie à vier dagen (CGVS 1, p. 16-17). Uiterst merkwaardig is dan ook dat u niet concreet kan aangeven hoe vaak zijn in totaal zijn gekomen, maar eerder oppert dat ze tien, vijftien of twintig keer op bezoek zijn geweest (CGVS 1, p. 16-17). U weet evenmin hoe veel keer de taliban gekomen is toen u zich schuil hield bij uw buur omdat u toen niet thuis was (CGVS 1, p. 18). Gezien u nadien besloten heeft tien dagen door te brengen in Molumkhel en contact heeft gehad met uw moeder en uw oom langs moederszijde (CGVS 1, p. 16 & 20), mag verwacht worden dat u zou weten hoe vaak de taliban nog langs gekomen was terwijl u bij uw buur verbleef. Vervolgens overstijgen uw verklaringen over de vele talibanbezoeken de algemeenheden niet. Gevraagd meer uitleg te geven bij de conversaties tussen uw moeder en de taliban, telkens ze langskwamen, komt u niet verder dan het louter repliceren van dezelfde verwoordingen (CGVS 1, p. 20-21; CGVS 2, p. 4-6). Het is weinig realistisch dat de taliban iedere keer dat ze langskwamen u enkel maar zouden hebben gevraagd de jihad mee te voeren en verder enkel gezegd hebben dat jullie heidenen en afvalligen zijn omdat uw broer voor de overheid werkte (CGVS 1, p. 16 & 18-19-20-21). En dit telkens in krak dezelfde bewoordingen. Ook is het opmerkelijk dat u geen bijkomende informatie kan geven over de eisen die de taliban u stelde, hoewel de talibs volgens uw verklaringen maar liefst tien à twintig keer zouden zijn langsgesproken. Zo vroegen ze u deel te nemen aan de jihad, maar op welke manier u zou hebben moeten deelnemen aan de jihad, zouden ze niet uitgelegd hebben aan uw moeder (CGVS 1, p. 21). Het is weinig aannemelijk dat de taliban in haar pogingen om jongemannen te rekruteren in haar geledingen maar liefst tien à twintig keer zou langsgaan bij een gezin om een moeder aan te spreken over haar zoon zonder ook maar iets te zeggen wat haar zoon zou moeten betekenen voor hen. Evenmin weet u waar u zich zou hebben moeten aanmelden, indien u zich had willen aanbieden (CGVS 2, p. 4). Volgens uw verklaringen had de taliban dat niet meegedeeld, hetgeen opmerkelijk is omdat ze tegelijkertijd dreigde u te vermoorden indien u zich niet zou aanmelden (CGVS 2, p. 4). Tot slot bent u uiterst oppervlakkig over wat uw moeder geantwoord zou hebben aan de taliban. Zo zou ze bij het eerste bezoek gezegd hebben dat haar zoons niet thuis waren en dat jullie niet voor de overheid werken (CGVS 1, p. 19). Bij het tweede bezoek zou ze opnieuw gezegd hebben dat haar zoons niet thuis waren en gevraagd hebben waarom ze jullie lastig vielen (CGVS 1, p. 20). Over het derde en vierde bezoek en alle andere bezoeken zegt u eenvoudigweg dat hetzelfde gebeurde (CGVS 1, p. 20-21). Opmerkelijk dat de taliban dan zomaar, na het horen van steeds hetzelfde korte antwoord, zou zijn vertrokken telkens. U kan niet zeggen wat de talibans reactie was wanneer uw moeder hen zei dat haar zonen niet thuis waren (CGVS 2, p. 6). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van ingrijpende gebeurtenissen weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten verder onaannemelijk worden.

Er dient ten slotte te worden vastgesteld dat **uw algemene geloofwaardigheid geschaad wordt** door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de informatie die is terug te vinden op de Facebookprofielen van uzelf ('Q. I.' en 'E. K.') en uw broers, F. ('F. Q.'), M. A. ('M. A. Q.') (CGVS 2, p. 13) en Ah. R. ('Ah. R. Q.') (CGVS 1, p. 5 & 8; verklaring DVZ, dd. 13/01/2016, vraag 17).

Eerst en vooral tracht u de Belgische asielinstanties doelbewust te misleiden door één van uw Facebookprofielen achter te houden. U stelt dat u een Facebookprofiel onder de naam 'E. K.' heeft en dat dat uw enige Facebookprofiel is (CGVS 2, p. 13). Het Facebookprofiel 'Q. I.' lijkt echter ook aan u toe te behoren. Aanvankelijk ontkent u dat u het bent op de profielfoto van dit profiel om dan toch enkele ogenblikken later toe te geven dat u het wel degelijk bent in die profielfoto (CGVS 2, p. 14). U ontkent echter dat het Facebookprofiel aan u zou toebehoren en geeft aan dat u niet weet wie het profiel 'Q. I.' heeft aangemaakt (CGVS 2, p. 14). U oppert als verklaring voor het bestaan van dit profiel dat uw broer M. A. het misschien aangemaakt heeft (CGVS 2, p. 14). Het is weinig aannemelijk dat iemand een Facebookprofiel zou aanmaken met uw naam Q. en een profielfoto van u en daarnaast de tijd zou nemen om meer dan honderd vrienden toe te voegen (zie administratief dossier stuk 10). Wanneer u geconfronteerd wordt met het weinig plausibele karakter van uw verklaring, blijft u volhouden dat u niet weet door wie of hoe het profiel 'Q. I.' gemaakt is, dat uw enige profiel 'E. K.' is en dat u niet op de hoogte was van het bestaan van het profiel 'Q. I.' met uw naam en foto (CGVS 2, p. 14). Het is weinig waarschijnlijk dat u niet op de hoogte geweest zou zijn dat iemand zich zou voordoen als u op Facebook. Het profiel 'Q. I.' heeft namelijk maar liefst 81 vrienden waarmee u ook als 'E. K.' bevriend bent, waaronder uw broer M. A. (zie administratief dossier stuk 14). Het is weinig geloofwaardig dat geen enkele van de 81 personen die met beide profielen bevriend waren u hierover een opmerking gemaakt zou hebben.

Daarnaast verklaart u tijdens uw gehoor ook dat uw oudere broer Ah. R. (verklaring DVZ, vraag 17), nooit naar school of de universiteit geweest is, niet buiten kan komen omdat hij sinds zijn geboorte mentale problemen heeft en daarom altijd thuis blijft (CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 11, p. 17). Zijn Facebookprofiel schetst echter een ander beeld van hem. Op zijn profiel 'Ah. R. Q.' geeft hij aan gestudeerd te hebben aan de universiteit van Kabul en school gelopen te hebben in de Ghulam Haider Khan High School gelegen te Kabul (zie administratief dossier stukken 2 & 3). U verklaart dat uw broer Ah. R. geen Facebookprofiel zou hebben (CGVS 2, p. 13). Het lijkt echter geen twijfel dat het profiel 'Ah. R. Q.' het profiel is van uw broer, gezien zijn sprekende gelijkenis op u en uw andere broer M. A. Q. (zie foto op de PPS-kaart die u neerlegt), het feit dat 'Ah. R. Q.' en 'M. A. Q.' met elkaar bevriend zijn op Facebook (zie administratief dossier stuk 4) en het feit dat u en 'Ah. R. Q.' bevriend zijn op Facebook (zie administratief dossier stuk 10). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, blijft u ontkennen dat 'Ah. R. Q.' het profiel van uw broer Ah. R. is hoewel alles in die richting wijst (CGVS 2, p. 15). U schept echter geen licht op wie deze persoon dan wel zou zijn. Het is ook opmerkelijk dat wanneer u zijn foto te zien krijgt, u verklaart deze persoon niet te kennen, hoewel u wel met hem bevriend bent op Facebook, hij een commentaar schreef op uw profielfoto (zie administratief dossier stuk 13) en u verschillende foto's die hij publiceerde likete (zie administratief dossier stuk 15).

Van uw broer M. A. verklaart u dat hij omwille van jullie problemen met de taliban zijn vrouw en kinderen niet meer kon bezoeken en dat hij enkel veilig is wanneer hij op zijn werk blijft en dat hij daarom altijd op zijn werk blijft (CGVS 1, p. 22). Op 29 april 2016 publiceerde 'F. Q.' echter een foto van zichzelf waarin uw broer M. A. getagd is waarin deze laatste duidelijk niet op zijn werk is maar eerder in familieverband, gezien hij met 'F. Q.' en 'Mu. Qi.' duidelijk in de natuur vertoeft (zie stuk 5 administratief dossier). U bevestigt tijdens uw gehoor dat M. A. een Facebookprofiel heeft onder de naam 'M. A. Q.' (CGVS 2, p. 13) en herkent hem op verschillende foto's die gelinkt zijn aan zijn profiel (CGVS 2, p. 13; zie administratief dossier stukken 5 en 6). Ook op zijn eigen profiel publiceerde uw broer M. A. verschillende foto's waaruit blijkt dat hij zich niet enkel op zijn werk schuilhoudt (zie administratief dossier stukken 6 & 7). U probeert deze foto's te verklaren door te stellen dat M. A. met de president meegaat op verplaatsing want dat is immers zijn werk. Zoals reeds aangehaald lijkt uw broer echter helemaal niet aan het werk op deze foto's. Zo draagt hij vrijetijds kledij en is hij in het gezelschap van uw broer F. en ene Mu. met dezelfde familienaam. Daarna verklaart u dat hij geen gevangene is en wel degelijk het Presidentieel Paleis mag verlaten om bijvoorbeeld boodschappen te doen (CGVS 2, p. 16). Deze verklaring is tegenstrijdig met uw eerdere hierboven aangehaalde verklaring dat uw broer uit vrees voor de taliban nooit zijn werk verlaat. Het feit dat hij zich wel verplaatst buiten zijn werk relateert zijn vrees voor de taliban en bijgevolg ook de uwe in ernstige mate.

U verklaart eveneens dat uw jongere broer F. altijd thuis is en niet naar buiten durft te gaan uit vrees voor de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS 2, p. 11). Uit de foto's die hij publiceert op zijn Facebookprofiel 'F. Q.' blijkt echter dat hij zich wel degelijk buitenshuis verplaatst (zie administratief dossier stukken 5 & 8). U verklaart dat uw broer F. geen Facebookprofiel heeft en dat dit profiel aan iemand anders moet toebehoren (CGVS 2, p. 13). U herkent deze 'F. Q.' niet wanneer u verschillende foto's van hem getoond worden (CGVS 2, p. 13-14, administratief dossier stukken 8A en 8B). Dit is opmerkelijk gezien jullie bevriend zijn op Facebook (zie administratief dossier stuk 16) en gezien het feit dat u reacties publiceerde op zijn profielfoto's en op zijn coverfoto (zie administratief dossier stukken 9 & 17). U heeft verder geen idee wie deze 'F. Q.' dan wel zou kunnen zijn en oppert dat hij misschien een vriend is van uw broer wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat hij op foto's met uw broer M. A. staat (CGVS 2, p. 16-17; zie administratief dossier stuk 5). Het is echter weinig waarschijnlijk dat het profiel 'F. Q.' niet aan uw jongere broer F. zou toebehoren gezien zijn naam dezelfde is, zijn uiterlijk overeenstemt met zijn door u verklaarde leeftijd (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS 2, p. 15), jullie zoals hierboven aangehaald contacten onderhouden op Facebook en dat ook uw broer M. A. met 'F. Q.' bevriend is op Facebook (zie administratief dossier stuk 18) en ook zij nauwe contacten blijken te onderhouden (zie administratief dossier stukken 5 en 8B). Het is merkwaardig dat u pretendeert deze persoon niet te kennen (CGVS 2, p. 13-14). Doordat uw broer F. zich wel vrij buitenshuis verplaatst, wordt zijn voorgehouden vrees voor de taliban ongeloofwaardig, waardoor de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten verder wordt aangetast. Bovendien worden door bovengenoemde vaststellingen ook de door u voorgehouden identiteit en leefwereld heel sterk in vraag gesteld. Er kan namelijk worden geconcludeerd dat u tal van informatie over uw persoon en familie wilt achterhouden of verzweigen voor de Belgische asielinstanties.

Alles bij elkaar genomen kunnen uw verklaringen dan ook niet overtuigen. U bent er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u en uw familie omwille van de activiteiten van uw oudere broer geviseerd worden door de taliban.

De door u ingeroepen feiten worden niet aannemelijk bevonden en kunnen aldus geen basis vormen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van de werkzaamheden van uw broer voor het presidentieel bureau een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor familieleden van personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar de tewerkstelling van zijn familielid niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. **Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw vervolgingsfeiten en uitgebreider aan die van uw familie en u geen zicht wenst te bieden op uw eigen profiel, uw verblijfplaats en de verblijfplaatsen en profielen van al uw broers, kan er dan ook niet aangenomen worden dat u, bij terugkeer naar Afghanistan, louter omwille van de werkzaamheden van een van uw broers een gegronde vrees op vervolging heeft of in de toekomst een risico zal lopen op vervolging.** De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara toont enkel uw identiteit aan en zegt niets over uw asielmotieven waardoor het deze ook niet aantoonst. Hetzelfde geldt voor de taskara van uw broer. De PPS-kaart en het opleidingscertificaat van uw broer tonen enkel zijn profiel aan, wat op zich niet in twijfel wordt getrokken. Ook uw briefomslag zegt niets over uw asielmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in tal van Afghaanse regio's, zoals in de provincies Balkh, Bamiyan, Daykundi, Kabul, Panshir en Samangan en in de stad Jalalabad en haar buitenwijken geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute.

Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1, p. 2; CGVS 2, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel en uw verklaringen omtrent uw familiaal netwerk, meer bepaald aan de verblijfplaatsen en het opleidingsniveau van u en uw broers.

Zo valt het op dat u op uw beide Facebookprofielen heel wat vrienden heeft die wonen of werken in Jalalabad en/ of aan de universiteiten van Nangarhar en/of Kabul gestudeerd hebben (zie administratief dossier stukken 10 en 14). Dit is opmerkelijk voor een ongeschoolde landbouwer die heel zijn leven in het dorp Shamshapoor gewoond zou hebben. U ontkent dat u zulke vrienden had en werpt op dat u in dat geval ook naar de universiteit geweest zou zijn en stelt vervolgens de retorische vraag waarom u in dat geval naar België gekomen zou zijn (CGVS, p. 14). Los van het feit dat dit een merkwaardige opmerking is gezien u beweert uw land ontvlucht te zijn uit vrees voor de taliban en dat deze los staat van uw opleidingsniveau, doet het louter ontkennen van het bestaan van uw Facebookconnecties met een heleboel personen die wonen, werken of studeren in Kabul en Jalalabad geen afbreuk aan deze connecties. Bovendien becommentariëren deze Facebookvrienden de foto die M. A. van u gepubliceerd had op zijn profielpagina alsook uw eigen profielfoto (zie administratief dossier stukken 12 & 13), hetgeen doet vermoeden dat zij geen toevallige Facebookconnecties zijn, maar u wel degelijk kennen. U geeft hierover enkel aan dat u hier niets over kan zeggen (CGVS 2, p. 15). Ook opvallend is dat u verklaart ene 'Mu. Qi.', die op zijn profiel aangeeft naar de middelbare school in Kabul gegaan te zijn en aan de universiteit van Nangarhar gestudeerd te hebben, niet te herkennen op de foto die u getoond wordt op het CGVS (CGVS 2, p. 13; zie administratief dossier stuk 8). Het is zeer onwaarschijnlijk dat u deze persoon nog nooit gezien zou hebben, aangezien jullie bevriend zijn op Facebook (zie administratief dossier stuk 19), hij een reactie plaatste op uw profielfoto (zie administratief dossier stuk 20), hij uw naam zelfs vermeldde wanneer hij een nieuwe profielfoto gepubliceerd had (zie administratief dossier stuk 21) en u tevens op meerdere van zijn profielfoto's berichten plaatste (zie administratief dossier stukken 22 & 23).

Ook aan het profiel van uw jongere broer F. als veehoeder wonende in Shamshapoor die gestopt is met school (CGVS 1, p. 8 & 22) kan ernstig getwijfeld worden. De vele commentaren van mensen die in Jalalabad en/of Kabul wonen en/of aan de universiteit studeren op zijn profielfoto's (zie administratief dossier stuk 9), tonen aan dat zijn kennissenkring niet degene is die men zou kunnen verwachten van een eenvoudige veehoeder uit het district Surkhrod. U ontkent dat het Facebookprofiel 'F. Q.' aan uw broer zou toebehoren en stelt de vraag terug wie deze 'F. Q.' is (CGVS 2, p. 17). Zoals eerder reeds aangehaald is het weinig waarschijnlijk dat dit profiel niet aan uw broer F. zou toebehoren. Ook het opleidingsniveau van uw twee andere broers, Ah. R. en M. A. blijkt zoals hierboven reeds aangehaald hoger te zijn dan u in uw verklaringen op het CGVS laat uitschijnen. Ze geven op hun Facebookprofielen allebei aan aan de universiteit van Kabul gestudeerd te hebben (zie administratief dossier stukken 2 & 11) terwijl u aangeeft dat géén van beide ooit naar de universiteit geweest zou zijn (CGVS 2, p. 11). U zegt hierover niets te weten en geen nieuws te hebben van wat uw broers op hun Facebookprofielen schrijven en herhaalt dat ze niet naar de universiteit geweest zijn (CGVS 2, p. 16-17). Het is weinig plausibel dat uw beide broers op hun Facebookpagina zouden schrijven dat ze naar de universiteit geweest zijn wanneer dit niet het geval is en dat u dit nog nooit zou opgevallen zijn. Daarnaast zou zoals reeds vermeld uw broer Ah. R. in Kabul naar de middelbare school geweest zijn en uw broer M. A. naar Nangarhar High School in Jalalabad, hoewel u verklaart dat ze respectievelijk niet en enkel in het district Surkhrod naar school gegaan zouden zijn (CGVS 2, p. 11).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel en het profiel, het opleidingsniveau en de verblijfplaatsen van uw broers. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel en uw werkelijk familiaal netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socioeconomisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, alsook een manifeste appreciatiefout. Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing en tracht de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

In tegenstelling tot hetgeen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft beslist, bevatten zijn verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging, aldus verzoeker. Hij benadrukt dat hij in Afghanistan wel degelijk vreest het slachtoffer te worden van een afrekening door de taliban omdat hij weigerde in te gaan op de eisen van de taliban om zich bij hen aan te sluiten voor de jihad. Verzoeker betoogt voorts niet te kunnen rekenen op afdoende bescherming vanwege de Afghaanse autoriteiten. Hij vervolgt dat hij ongeschoold is en werkte als landbouwer in zijn dorp, dat zijn oudste broer reeds gedurende zes jaren in de directe omgeving van de presidenten werkt en instaat voor hun veiligheid, hetgeen verklaart waarom de taliban verzoeker wilden inlijven. Hij stelt voorts dat uit zijn verklaringen volgt dat de taliban niet aarzelen om geweld te gebruiken, wat maakt dat hij steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan. Bovendien voelt hij zich in Afghanistan aan zijn lot overgelaten. Al deze omstandigheden hebben verzoeker ertoe aangezet om de drastische beslissing te nemen om zijn land van herkomst te verlaten. Hij vervolgt nog dat hem in Afghanistan een uitzichtloos en onhoudbaar bestaan wacht.

Verzoeker voert verder aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen, minstens onvoldoende, rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse alsook niet met zijn persoonlijkheid en profiel bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Hij onderstreept dat zijn verklaringen wel degelijk oprecht zijn en dat de feiten zich wel degelijk op de door hem geschetste manier hebben afgespeeld, zodat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden gegund.

Verzoeker merkt voorts op dat zijn verklaringen over het tijdstip waarop hij Afghanistan verliet incoherent schijnen omdat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om het uiterst kort en bondig te houden en dat hij later de kans zou krijgen om op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verhaal in detail uiteen te zetten. Dat hij geen eensluidende verklaringen aflegt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omtrent het aantal bezoeken van de taliban en de precieze tijdstippen van deze bezoeken, berust op een vergissing van zijn kant. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat hij niet voorbereid naar de interviews is gegaan en later beseftte dat hij voorafgaandelijk de chronologie van de gebeurtenissen en zijn directe vluchtmotieven best op een rijtje had gezet om zijn verhaal op die manier meer coherent te kunnen weergeven. Evenwel blijkt uit zijn beide verhalen dat hij wel degelijk een voldoende duidelijk zicht heeft geboden op zijn levensomstandigheden in Shamsapoor de voorbije jaren, zijn geboorteplaats, de regio waar hij is opgegroeid, de macht van de lokale taliban, zijn werk als landbouwer, het werk van zijn broer voor de Afghaanse president en de bedreigingen vanwege de taliban, aldus verzoeker die nog passages uit de gehoorverslagen citeert. Verzoeker vervolgt dat ook zijn profiel als landbouwer in Shamsapoor niet in twijfel kan worden getrokken. Hij hekelt dan ook dat de bestreden beslissing hiermee in contrast staat en zijn diverse correcte en eensluidende antwoorden geheel niet weerspiegeld worden in de bestreden beslissing. Verzoeker besluit in dit verband dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uiterst selectief te werk is gegaan en enkel maar in zijn nadeel, hetgeen geen blijk geeft van behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Verzoeker benadrukt voorts opnieuw dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn ongeschooldheid, zijn relatief jonge leeftijd en met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Afghanistan enerzijds en de verhalen anderzijds. Overigens stelt verzoeker vast dat de door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden niet aanzien kunnen worden als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag te kunnen besluiten. De toelichting die verzoeker gaf telkens hem om meer uitleg werd gevraagd, is bovendien wél aannemelijk en niet *a priori* ongeloofwaardig. De hoeveelheid van de verklaringen die onderling wel corresponderden overstijgt in ruime mate het aantal verklaringen die misschien, op enkele onderdelen, niet in overeenstemming waren, zodat diende te worden besloten dat zijn verklaringen wel degelijk overtuigend en doorleefd van aard zijn. Verzoeker benadrukt aldus dat zijn verklaringen over de moeilijkheden met de taliban oprecht waren, alsook redelijk en plausibel. In zoverre het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn gedrag nog in twijfel trekt omdat hij gedurende de eerste 10 à 15 dagen gewoon in het huis is gebleven, verduidelijkt verzoeker dat zijn moeder en hijzelf niet wisten dat de taliban dagdagelijks bezoeken aan hun huis zouden brengen gedurende een periode van meer dan twee weken. Hij vervolgt dat hij hopeloos en depressief was en geen andere uitweg zag dan zich tijdelijk schuil te houden in de schuur van zijn ouderlijk huis, hopende dat de bezoeken van de taliban spoedig zouden stoppen. Achteraf heeft verzoeker zich gerealiseerd dat hij geluk heeft gehad dat de taliban zijn woning niet doorzocht hebben. Verzoeker meent ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn woorden te letterlijk heeft geïnterpreteerd waar hij zou gezegd hebben dat zijn moeder de taliban zou hebben uitgenodigd om de woning te doorzoeken. Verzoeker bedoelde immers dat zijn moeder tegen de taliban gezegd had dat niets of niemand verborgen was in de woning, doch geenszins dat zijn moeder de deur voor de taliban zou hebben opengesteld en hen met open armen uitgenodigd zou hebben om de woning te betreden. Daarnaast laakt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de traumatische ervaringen die hij heeft opgelopen in Afghanistan. Het is immers algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Wat betreft de in de bestreden beslissing opgenomen motivering omtrent Facebookprofielen herhaalt verzoeker dat hij slechts over één Facebookprofiel beschikt op naam van E. K.. De overige profielen Q. I., evenals A. R. Q. en F. Q. zijn verzoeker evenwel onbekend. In dit verband wijst hij er nog op dat voor veel Afghanen het eerder gebruikelijk is dat zij op hun Facebookpagina de meest nabijgelegen grote stad als hun regio van herkomst of plaats van tewerkstelling vermelden en niet hun geboortedorp. Verzoeker benadrukt dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden verleend.

In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt in dit verband als volgt:

"Ten eerste vreest verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS, in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

Verzoeker is afkomstig uit Shamshapoor, in het district Sukhrod, een regio waar een verhoogd risico bestaat om het slachtoffer van willekeurig geweld te kunnen worden.

Ten tweede zal voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

Verzoeker kan dan ook om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omwille van (i) verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties in zijn asielrelaas, meer bepaald (1) over het feit of zijn moeder de talibanleden al dan niet uitnodigde het huis te betreden en het huis te doorzoeken, (2) omtrent het aantal bezoeken die de taliban aan het huis zouden hebben gebracht, (3) aangaande het tijdsverloop van de verschillende gebeurtenissen en (4) of de taliban na verzoekers vertrek uit Afghanistan nog bezoeken aan het huis zouden hebben gebracht; (ii) verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de Afgaanse context, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan vermits het weinig plausibel is dat de taliban, wanneer ze in totaal tien tot twintig keer langsgaan bij een jongeman uit een regeringsgezinde familie, die zeggegd nooit thuis is maar zich verschuilt in de schuur, ervan uitgaan dat deze persoon zich wel zal aansluiten bij haar rangen; (iii) de wijze waarop de taliban verzoeker, afkomstig uit een regeringsgezinde familie, poogde te rekruteren evenmin aannemelijk is en niet in overeenstemming is met de beschikbare informatie; (iv) verzoekers gedrag evenmin in overeenstemming is met iemand die bedreigd wordt door de taliban; (v) verzoeker er bovendien niet in slaagt de vele bezoeken van de taliban aannemelijk te maken nu hij hieromtrent vage, lacuneuze en korte verklaringen over aflegt; (vi) verzoekers algemene geloofwaardigheid geschaad wordt door tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen enerzijds en de informatie die is terug te vinden op Facebookprofielen van hemzelf en zijn broers F., M. A. en Ah. R. anderzijds en (vii) de werkzaamheden van verzoekers broer voor het presidentieel bureau geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vervolgingsfeiten en uitgebreider aan die van zijn familie en hij geen zicht biedt op zijn eigen profiel, zijn woonplaats en de verblijfplaatsen en profielen van zijn broers.

2.2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 mei 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.2.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij door de taliban vervolgd zou worden omwille van zijn weigering om zich bij hen aan te sluiten om de jihad te voeren.

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.2.2.3.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt vooreerst op goede gronden dat verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties opvallen in verzoekers asielrelaas, meer bepaald (1) over het feit of zijn moeder de talibanleden al dan niet uitnodigde het huis te betreden en het huis te doorzoeken, (2) omtrent het aantal bezoeken die de taliban aan het huis zouden hebben gebracht, (3) aangaande het tijdsverloop van de verschillende gebeurtenissen en (4) of de taliban na verzoekers vertrek uit Afghanistan nog bezoeken aan het huis zouden hebben gebracht.

Met het betoog dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn woorden ten onrechte letterlijk genomen heeft als zou zijn moeder de taliban hebben uitgenodigd om de woning te doorzoeken, nu hij bedoelde dat zijn moeder tegen de taliban gezegd had dat zij niets of niemand verborgen hield in haar huis, doch geenszins dat zijn moeder de deur voor de taliban zou hebben opengesteld en hen met open armen uitgenodigd zou hebben om de woning te betreden, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

Waar verzoeker de incoherenties in zijn verklaringen aangaande het tijdstip waarop hij Afghanistan heeft verlaten poogt te vergoelijken stellende dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om uiterst kort en bondig te zijn, dient erop gewezen dat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins ontslaat van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij zich vergist heeft omtrent het exacte aantal bezoeken van de taliban en de precieze tijdstippen van deze bezoeken, dat hij immers onvoorbereid naar de interview was gegaan en pas later beseftte dat hij voorafgaandelijk de chronologie van de gebeurtenissen en zijn directe vluchtmotieven best op een rijtje had gezet om zijn relaas op die manier meer coherent te kunnen weergeven, beperkt hij zich in wezen tot het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en het uiten van *post-factum* verklaringen, waarmee hij evenwel niet vermog de pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Alwaar verzoeker betoogt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet aanzien kunnen worden als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en op zichzelf niet voldoende zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, dient er vooreerst op gewezen dat de omstandigheden die aanleiding gaven tot zijn vlucht uit Afghanistan, met name de bezoeken van de taliban aan zijn woning, de periode tussen deze bezoeken en zijn vlucht uit Afghanistan en de vaststelling of de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan nog een bezoek aan verzoekers woning hebben gebracht, geenszins details betreffen doch essentiële elementen uitmaken van het vluchtrelaas zodat van verzoeker mag verwacht worden dat hij hieromtrent doorheen de asielprocedure coherente, eensluidende en geloofwaardige verklaringen aflegt. Dat hij hiertoe niet in staat blijkt te zijn, zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in ernstige mate. Overigens dient erop gewezen dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen geenszins de enige reden vormt waarop de bestreden beslissing gemotiveerd is, doch slechts een deel daarvan betreft. Het zijn daarnaast het geheel van de onlogische en vage verklaringen, verzoekers houding en de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen enerzijds en de Facebookprofielen van hemzelf en deze van zijn broers op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelt dat de geloofwaardigheid van het relaas wordt ondermijnd.

In zoverre verzoeker ter verschoning van de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties, tegenstrijdigheden en onlogische verklaringen er op wijst dat hij traumatische ervaringen heeft opgelopen in Afghanistan en dat het algemeen geweten is dat traumatische ervaringen bij een mens kunnen leiden tot psychische stoornissen zoals verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, slaagt hij er allerm minst in te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten en dit ongeacht het tijdsverloop sinds de feiten zich hebben voorgedaan. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermog acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Evenmin kan verzoekers beweerde gebrek aan scholing, noch zijn relatief jeugdige leeftijd een afdoende verschoning bieden voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige en onlogische verklaringen of voor het gebrek aan kennis over de beweerde vervolgingsfeiten. Ook van een jeugdig persoon die beweert geen scholing te hebben genoten kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten.

Waar verzoeker erop wijst dat er geen rekening werd gehouden met de vele correcte en eensluidende antwoorden die hij gaf over zijn asielrelaas, zijn profiel, zijn levensomstandigheden in Shamshapoor, zijn werk als landbouwer, het werk van zijn broer voor de Afghaanse president en de macht van de lokale taliban, dient te worden benadrukt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing.

Verzoeker brengt met het verweer in het onderhavige verzoekschrift derhalve geen valabele verklaring bij die de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen kunnen uitklaren of weerleggen. Voormelde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette relaas, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.2.2.3.2. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze pertinent overweegt dat verzoekers asielrelaas verschillende elementen bevat die niet aannemelijk zijn rekening houdend met de Afghaanse context en zijn verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban hem – afkomstig uit een regeringsgezinde familie – trachtte te rekruteren, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: “(...) Zo is het weinig geloofwaardig dat de taliban zoveel geduld zou uitoefenen wanneer iemand hen zo ongehoorzaam gezind is en niet ingaat op hun eisen. U haalt namelijk aan dat de taliban maar liefst tien tot twintig keer bij u langs zou zijn gekomen met de eis dat u zich moet aansluiten bij hen (CGVS 1, p. 17). Bij het eerste bezoek zou uw moeder de talibanaanhangers verteld hebben dat haar zonen niet thuis waren terwijl u wel thuis was maar zich in de schuur had verstopt (CGVS 1, p. 19). Ook bij het tweede bezoek zou uw moeder gezegd hebben dat haar zonen niet thuis waren en zou u zich verstopt hebben in de schuur (CGVS 1, p. 20). Het derde, vierde en de daaropvolgende bezoeken, zouden zich volgens hetzelfde scenario hebben afgespeeld (CGVS 1, p. 20-21). Het is allerminst geloofwaardig te noemen dat de talibs zich bij deze tientallen bezoeken steeds zo makkelijk door uw moeder zouden laten afschepen en met een kluitje in het riet zouden laten sturen als zou u niet thuis zijn. U haalt zelf ook aan dat de malik van uw dorp, malik S., gedood is door de taliban omdat hij een connectie had met de overheid, en dat een dorpeling van het naburige dorp Molumkhel die in het districtshuis werkte, genaamd Mi., gedood was door de taliban omdat hij niet was ingegaan op hun vraag zijn job te verlaten en hen te vervoegen (CGVS 1, p. 16). Waarom de taliban dan net met u zo veel geduld zou uitoefenen, is weinig plausibel. Verwacht mag worden dat deze strijders iets kordater zouden optreden, zoals in de door u genoemde voorbeelden. Het lijkt weinig aannemelijk dat de taliban tijdens die tien tot twintig bezoeken nooit of te nimmer jullie hele eigendom zou hebben doorzocht. Uw stelling dat de taliban misschien een regel heeft en niet binnen gaat omdat uw moeder voor de deur stond (CGVS 1, p. 21) ontkracht u zelf door er aan toe te voegen dat ze gemakkelijk iemand kunnen vermoorden, door bijvoorbeeld een bom in het huis te gooien (CGVS 1, p. 21). Ook verklaart u hun geduld door te stellen dat ze dachten dat u zich zou aansluiten bij hen (CGVS 1, p. 21). Het is echter weinig plausibel dat de taliban, wanneer ze in totaal tien tot twintig keer langsgaat bij een jongeman uit een regeringsgezinde familie, die zogezegd nooit thuis is maar zich gewoon in de schuur verschuilt, ervan uitgaat dat deze persoon zich wel zal aansluiten bij haar rangen. De door u geschetste gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht uit uw thuisland komen dan ook allerminst geloofwaardig over.

Eveneens moet worden opgemerkt dat de manier waarop de taliban u, afkomstig uit een regeringsgezinde familie, poogde te rekruteren weinig plausibel overkomt. U geeft immers aan dat uw broer, M. A., al vijf of zes jaar voor de PPS werkte waar hij rechtstreeks instond voor de veiligheid van president Ashraf Ghani en zijn voorganger president Hamid Karzai. Voorheen was hij bovendien politieagent in Jalalabad (CGVS 1, p. 5-6). Vanuit het oogpunt van de taliban lijkt het dan ook weinig aannemelijk dat zij tijd en moeite zouden steken in het pogen een jongeman uit een regeringsgezinde familie met rechtstreekse connecties in de onmiddellijke entourage van de president te rekruteren. Deze werkwijze is geheel wars de wijze waarop de taliban gewoonlijk rekruteert. Uit specifieke landeninformatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Afghanistan-specialist Giustozzi stelt zelfs dat de concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren, uitzonderlijk is. Dat u op de manier die u beschrijft door hen benaderd werd voor een gedwongen rekrutering is dan ook weinig overtuigend. Ook vreemd is dat u geen weet heeft van andere mannen in uw dorp of regio waarbij de taliban kwam aankloppen om zich aan te sluiten (CGVS 2, p. 10).

Waarom de taliban dan precies u wenste in te lijven, een man uit een regeringsgezinde familie, is een raadsel waarover u geen verduidelijking kan scheppen (CGVS 2, p. 10). Bovendien moet de taliban hebben geweten of gedacht dat ze een immens risico nam om dagelijks bij een regeringsgezinde familie aan te kloppen. Ook de talibs moeten hebben geweten dat uw familie hen snel zouden kunnen verklikken aan de overheid via uw broer, en samen met de overheid een hinderlaag zouden kunnen opstellen. Ook de taliban moet het risico hierop hebben ingecalculeerd in plaats van het risico te nemen elke dag langs te komen bij u thuis en u te willen inlijven voor hun jihad."

Met het louter volharden in het gegeven dat zijn verklaringen wel degelijk aannemelijk, overtuigend, plausibel, redelijk, eerlijk en doorleefd van aard waren, komt verzoeker niet verder dan het louter bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer bestempeld kan worden.

2.2.2.3.3. Ook is verzoekers gedrag onverenigbaar met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Terwijl verzoeker enerzijds verklaarde bijna dagelijks bedreigingen van de taliban te ontvangen verklaarde hij anderzijds gedurende tien tot vijftien dagen gewoon thuis te zijn gebleven om vervolgens vijf dagen te gaan schuilen bij de buurman en ten slotte tien dagen door te brengen in Molumhkhel alvorens Afghanistan te ontvluchten (administratief dossier, stuk 10, p. 17-18 en stuk 6, p. 3 en 8). De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker en zijn moeder niet wisten dat de bezoeken gedurende meer dan twee weken lang bijna dagelijks zouden blijven aanhouden, hij toen depressief was en geen andere uitweg zag dan zich tijdelijk schuil te houden in de schuur van de ouderlijke woning en hij zich pas achteraf gerealiseerd heeft dat hij veel geluk heeft gehad dat de taliban de woning niet hebben doorzocht, kan deze appreciatie niet ombuigen. Te meer uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij later wel degelijk veiligheidsmaatregelen kon treffen, met name onderduiken bij zijn buurman en later zijn oom.

2.2.2.3.4. Tevens overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker de vele bezoeken van de taliban niet aannemelijk maakt. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat verzoeker zeer vage verklaringen aflegt over hoe vaak de taliban bij zijn huis zijn langs geweest, verzoekers verklaringen over de vele talibanbezoeken de algemeenheden niet overstijgen, verzoeker geen details kan geven over de conversaties tussen zijn moeder en de taliban en hij evenmin bijkomende informatie kan geven over de eisen die de taliban stelden, hoewel de taliban volgens verzoekers verklaringen maar liefst tien à twintig keer zijn langsgesproken, verzoeker evenmin op de hoogte is van de plaats waar hij zich zou hebben moeten aanmelden, indien hij zich had willen aanbieden, verzoeker uiterst oppervlakkig blijft over wat zijn moeder geantwoord zou hebben aan de taliban. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet verweer voert tegen voormelde motieven, zodat deze motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette asielaanvraag ongelooftwaardig is aldus overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.3.5. Daarnaast kan met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd door de vaststelling dat zijn verklaringen haaks staan op de informatie die terug te vinden is op de Facebookprofielen van verzoeker (Q. I. en E. K.) en deze van zijn broers F. (F. Q.), M. A. (M. A. Q.) en Ah. R. (Ah. R. Q.). Dienaangaande wordt pertinent in de bestreden beslissing overwogen als volgt: *"Eerst en vooral tracht u de Belgische asielinstanties doelbewust te misleiden door één van uw Facebookprofielen achter te houden. U stelt dat u een Facebookprofiel onder de naam 'E. K.' heeft en dat dat uw enige Facebookprofiel is (CGVS 2, p. 13). Het Facebookprofiel 'Q. I.' lijkt echter ook aan u toe te behoren. Aanvankelijk ontkent u dat u het bent op de profielfoto van dit profiel om dan toch enkele ogenblikken later toe te geven dat u het wel degelijk bent in die profielfoto (CGVS 2, p. 14). U ontkent echter dat het Facebookprofiel aan u zou toebehoren en geeft aan dat u niet weet wie het profiel 'Q. I.' heeft aangemaakt (CGVS 2, p. 14). U oppert als verklaring voor het bestaan van dit profiel dat uw broer M. A. het misschien aangemaakt heeft (CGVS 2, p. 14). Het is weinig aannemelijk dat iemand een Facebookprofiel zou aanmaken met uw naam Q. en een profielfoto van u en daarnaast de tijd zou nemen om meer dan honderd vrienden toe te voegen (zie administratief dossier stuk 10). Wanneer u geconfronteerd wordt met het weinig plausible karakter van uw verklaring, blijft u volhouden dat u niet weet door wie of hoe het profiel 'Q. I.' gemaakt is, dat uw enige profiel 'E. K.' is en dat u niet op de hoogte was van het bestaan van het profiel 'Q. I.' met uw naam en foto (CGVS 2, p. 14). Het is weinig waarschijnlijk dat u niet op de hoogte geweest zou zijn dat iemand zich zou voordoen als u op Facebook. Het profiel 'Q. I.' heeft namelijk maar liefst 81 vrienden waarmee u ook als 'E. K.' bevriend bent, waaronder uw broer M. A. (zie administratief dossier stuk 14).*

Het is weinig geloofwaardig dat geen enkele van de 81 personen die met beide profielen bevriend waren u hierover een opmerking gemaakt zou hebben.

Daarnaast verklaart u tijdens uw gehoor ook dat uw oudere broer Ah. R. (verklaring DVZ, vraag 17), nooit naar school of de universiteit geweest is, niet buiten kan komen omdat hij sinds zijn geboorte mentale problemen heeft en daarom altijd thuis blijft (CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 11, p. 17). Zijn Facebookprofiel schetst echter een ander beeld van hem. Op zijn profiel 'Ah. R. Q.' geeft hij aan gestudeerd te hebben aan de universiteit van Kabul en school gelopen te hebben in de Ghulam Haider Khan High School gelegen te Kabul (zie administratief dossier stukken 2 & 3). U verklaart dat uw broer Ah. R. geen Facebookprofiel zou hebben (CGVS 2, p. 13). Het lijkt echter geen twijfel dat het profiel 'Ah. R. Q.' het profiel is van uw broer, gezien zijn sprekende gelijkenis op u en uw andere broer M. A. Q. (zie foto op de PPS-kaart die u neerlegt), het feit dat 'Ah. R. Q.' en 'M. A. Q.' met elkaar bevriend zijn op Facebook (zie administratief dossier stuk 4) en het feit dat u en 'Ah. R. Q.' bevriend zijn op Facebook (zie administratief dossier stuk 10). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, blijft u ontkennen dat 'Ah. R. Q.' het profiel van uw broer Ah. R. is hoewel alles in die richting wijst (CGVS 2, p. 15). U schept echter geen licht op wie deze persoon dan wel zou zijn. Het is ook opmerkelijk dat wanneer u zijn foto te zien krijgt, u verklaart deze persoon niet te kennen, hoewel u wel met hem bevriend bent op Facebook, hij een commentaar schreef op uw profielfoto (zie administratief dossier stuk 13) en u verschillende foto's die hij publiceerde likete (zie administratief dossier stuk 15).

Van uw broer M. A. verklaart u dat hij omwille van jullie problemen met de taliban zijn vrouw en kinderen niet meer kon bezoeken en dat hij enkel veilig is wanneer hij op zijn werk blijft en dat hij daarom altijd op zijn werk blijft (CGVS 1, p. 22). Op 29 april 2016 publiceerde 'F. Q.' echter een foto van zichzelf waarin uw broer M. A. getagd is waarin deze laatste duidelijk niet op zijn werk is maar eerder in familieverband, gezien hij met 'F. Q.' en 'Mu. Qi.' duidelijk in de natuur vertoeft (zie stuk 5 administratief dossier). U bevestigt tijdens uw gehoor dat M. A. een Facebookprofiel heeft onder de naam 'M. A. Q.' (CGVS 2, p. 13) en herkent hem op verschillende foto's die gelinkt zijn aan zijn profiel (CGVS 2, p. 13; zie administratief dossier stukken 5 en 6). Ook op zijn eigen profiel publiceerde uw broer M. A. verschillende foto's waaruit blijkt dat hij zich niet enkel op zijn werk schuilhoudt (zie administratief dossier stukken 6 & 7). U probeert deze foto's te verklaren door te stellen dat M. A. met de president meegaat op verplaatsing want dat is immers zijn werk. Zoals reeds aangehaald lijkt uw broer echter helemaal niet aan het werk op deze foto's. Zo draagt hij vrijetijdskledij en is hij in het gezelschap van uw broer F. en ene Mu. met dezelfde familienaam. Daarna verklaart u dat hij geen gevangene is en wel degelijk het Presidentieel Paleis mag verlaten om bijvoorbeeld boodschappen te doen (CGVS 2, p. 16). Deze verklaring is tegenstrijdig met uw eerdere hierboven aangehaalde verklaring dat uw broer uit vrees voor de taliban nooit zijn werk verlaat. Het feit dat hij zich wel verplaatst buiten zijn werk relateert zijn vrees voor de taliban en bijgevolg ook de uwe in ernstige mate.

U verklaart eveneens dat uw jongere broer F. altijd thuis is en niet naar buiten durft te gaan uit vrees voor de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS 2, p. 11). Uit de foto's die hij publiceert op zijn Facebookprofiel 'F. Q.' blijkt echter dat hij zich wel degelijk buitenshuis verplaatst (zie administratief dossier stukken 5 & 8). U verklaart dat uw broer F. geen Facebookprofiel heeft en dat dit profiel aan iemand anders moet toebehoren (CGVS 2, p. 13). U herkent deze 'F. Q.' niet wanneer u verschillende foto's van hem getoond worden (CGVS 2, p. 13-14, administratief dossier stukken 8A en 8B). Dit is opmerkelijk gezien jullie bevriend zijn op Facebook (zie administratief dossier stuk 16) en gezien het feit dat u reacties publiceerde op zijn profielfoto's en op zijn coverfoto (zie administratief dossier stukken 9 & 17). U heeft verder geen idee wie deze 'F. Q.' dan wel zou kunnen zijn en oppert dat hij misschien een vriend is van uw broer wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat hij op foto's met uw broer M. A. staat (CGVS 2, p. 16-17; zie administratief dossier stuk 5). Het is echter weinig waarschijnlijk dat het profiel 'F. Q.' niet aan uw jongere broer F. zou toebehoren gezien zijn naam dezelfde is, zijn uiterlijk overeenstemt met zijn door u verklaarde leeftijd (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS 2, p. 15), jullie zoals hierboven aangehaald contacten onderhouden op Facebook en dat ook uw broer M. A. met 'F. Q.' bevriend is op Facebook (zie administratief dossier stuk 18) en ook zij nauwe contacten blijken te onderhouden (zie administratief dossier stukken 5 en 8B). Het is merkwaardig dat u pretendeert deze persoon niet te kennen (CGVS 2, p. 13-14). Doordat uw broer F. zich wel vrij buitenshuis verplaatst, wordt zijn voorgehouden vrees voor de taliban ongeloofwaardig, waardoor de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten verder wordt aangetast. Bovendien worden door bovengenoemde vaststellingen ook de door u voorgehouden identiteit en leefwereld heel sterk in vraag gesteld. Er kan namelijk worden geconcludeerd dat u tal van informatie over uw persoon en familie wilt achterhouden of verzwijgen voor de Belgische asielinstanties."

Met het louter volharden dat de Facebookprofielen Q. I., Ah. R. Q. en F. Q. hem onbekend zijn en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte (negatieve) conclusies trekt uit de statussen van sommige Facebookprofielen van deze personen, slaagt verzoeker er andermaal niet in een ander licht te werpen op de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing dienaangaande. In zoverre hij in onderhavig verzoekschrift nog betoogt dat het voor veel Afghanen eerder gebruikelijk is dat zij op hun Facebookprofiel de meest nabijgelegen grote stad als hun regio van herkomst of hun plaats van tewerkstelling vermelden en niet hun geboorteplaats omdat dit niet alleen weinigzeggend zou zijn maar de grote stad ook meer “*uitstraling*” heeft, beperkt hij zich tot het uiten van een blote bewering die hij op geen enkele concrete wijze onderbouwt en die aldus evenmin van aard is om de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen te verklaren of te weerleggen.

2.2.2.3.6. De werkzaamheden van verzoekers oudste broer, die reeds gedurende zes jaar in de directe entourage van de presidenten werkt en instaat voor hun veiligheid en voorheen als politieagent werkzaam was, kan op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker dient immers een vrees voor vervolging in zijn hoofd *in concreto* aannemelijk te maken hetgeen *in casu* niet is gebeurd.

2.2.2.3.7. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.2.2.4. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag te herstellen. De taskara van verzoeker kan hoogstens zijn identiteit aantonen, doch zegt niets over zijn asielmotieven waardoor het deze ook niet aantoot. De kopieën van de taskara, de PPS-kaart en het opleidingscertificaat van verzoekers broer, kunnen opnieuw slechts diens identiteit en werkzaamheden bij de PPS illustreren, gegevens die op zich niet ter discussie staan, doch maken op geen enkele wijze verzoekers beweerde problemen met de taliban aannemelijk. Ook de door verzoeker voorgelegde briefomslag zegt niets over zijn asielmotieven nu deze enkel aantoot dat hij post ontvangt uit Afghanistan.

2.2.2.5. Concluderend moet worden gesteld dat de verwerende partij op goede gronden heeft geoordeeld dat verzoeker zijn vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij zijn land verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ter zake betoogt verzoeker in essentie dat er allerminst voldoende concreet werd ingegaan op de veiligheidssituatie in de gebieden waarvan hij afkomstig is.

De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop wijst dat verzoeker niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust vermits geen geloof kan worden gehecht aan het door hem aangemeten profiel en zijn verklaringen omtrent zijn familiaal netwerk, meer bepaald aan de verblijfplaatsen van zijn broers en het opleidingsniveau van zijn broers en van hemzelf. Verzoekers herkomst uit het dorp Shamshapoor, district Surkhrod, provincie Nangarhar wordt in de bestreden beslissing evenwel op zich niet betwist. De Raad stelt echter vast dat er geen informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier met betrekking tot de specifieke veiligheidssituatie in het district Surkhrod, zodat de actuele intensiteit en willekeur van de gewapende confrontaties in zijn dorp van herkomst niet kan worden beoordeeld. Ook ontbreekt het de Raad tevens aan de noodzakelijke informatie om na te gaan of er desgevallend voor verzoeker een vestigingsalternatief voorhanden is.

2.2.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet worden vernietigd in zoverre zij betrekking heeft op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2017 wordt vernietigd in zoverre zij de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER